

Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):

Helms, Johannes.; af Johannes Helms.

Titel | Title:

Et Par Digte og Viser

Udgivet år og sted | Publication time and place: Kjøbenhavn : Vilhelm Tryde, 1866

Fysiske størrelse | Physical extent: 102 s.

DK

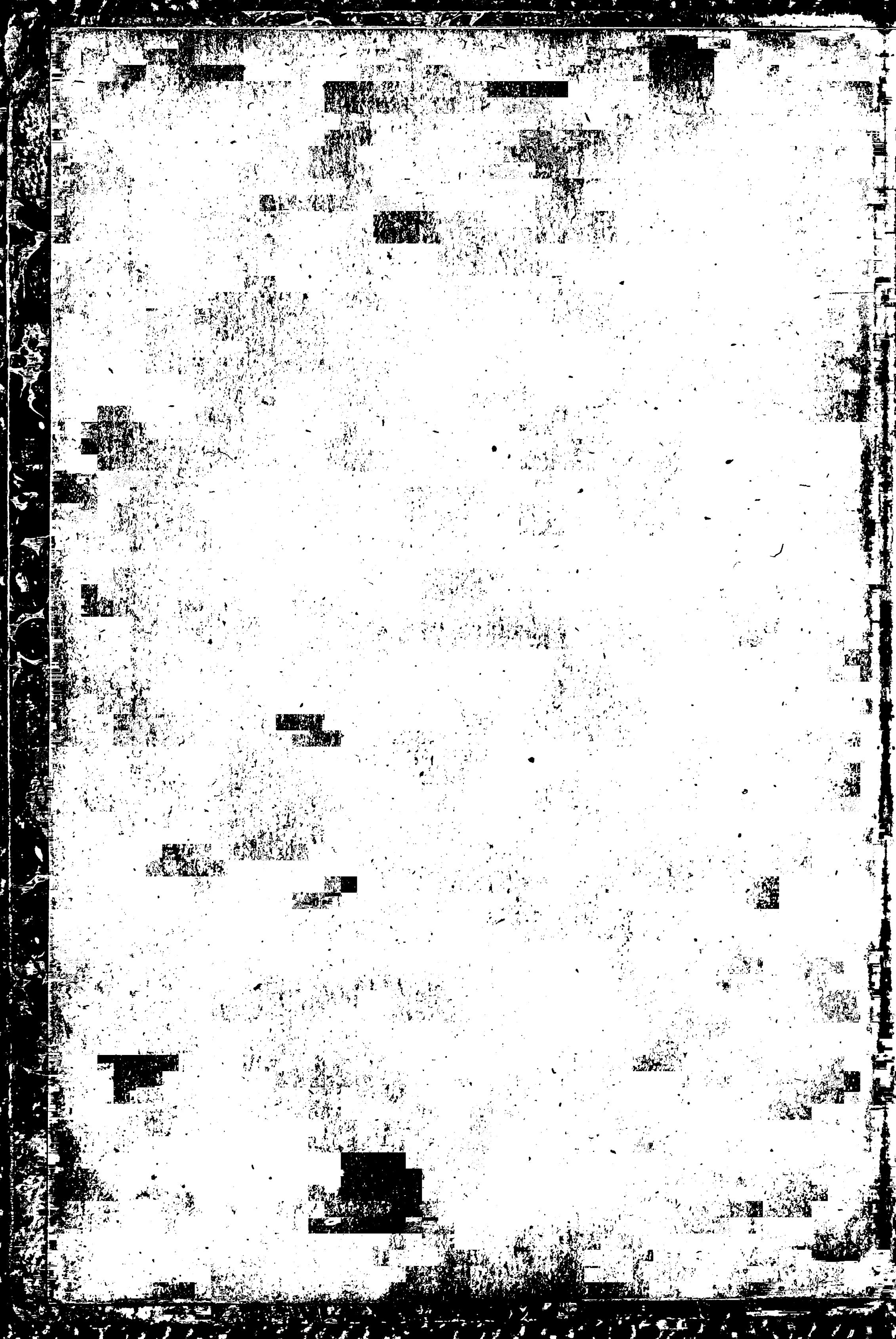
Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

E t P a r D i g t e
o g V i s e r

a f

Johannes Helms.

Kjøbenhavn.

Wilhelm Trydes Forlag.

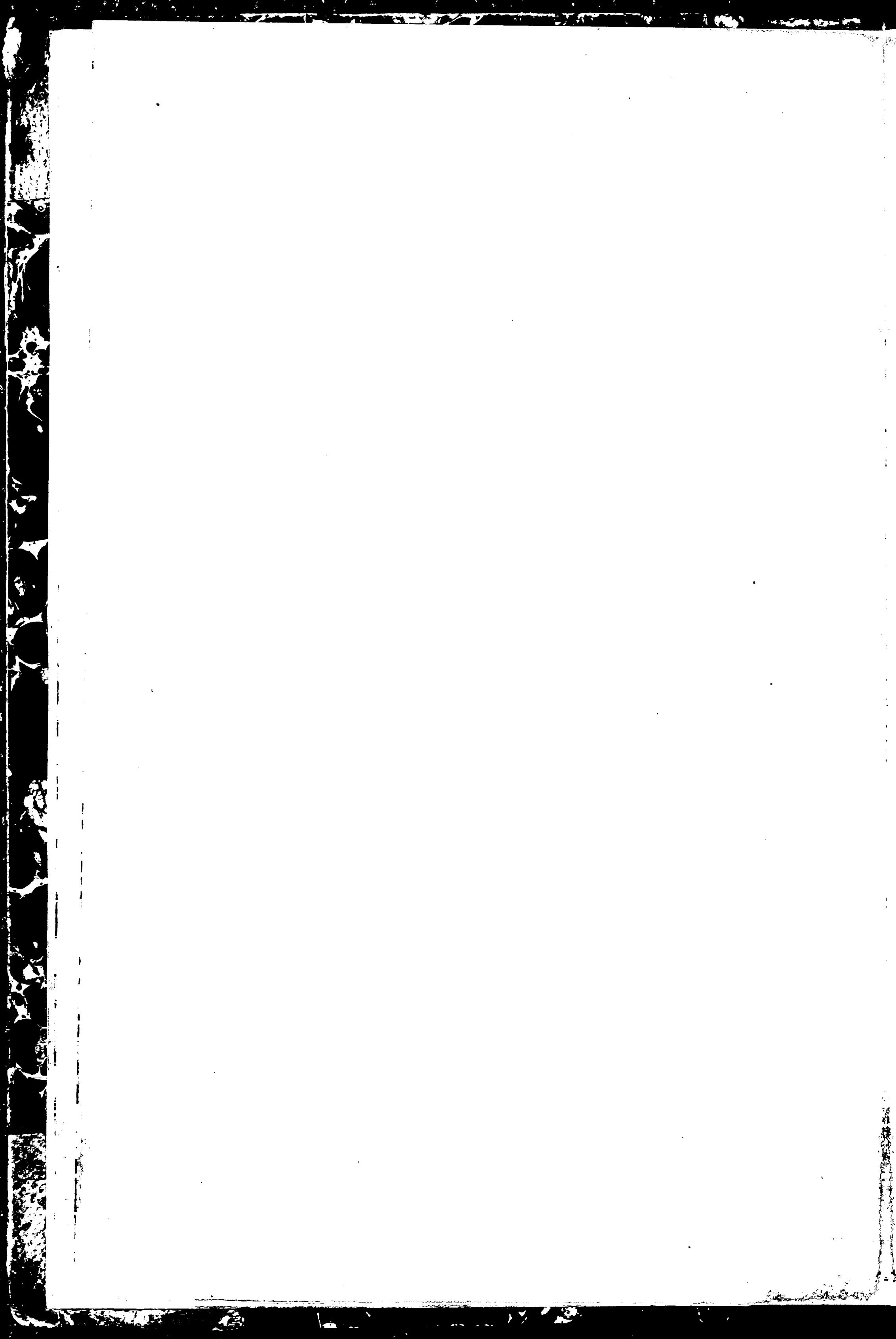
Cobens Bogtrykkeri.

1866.

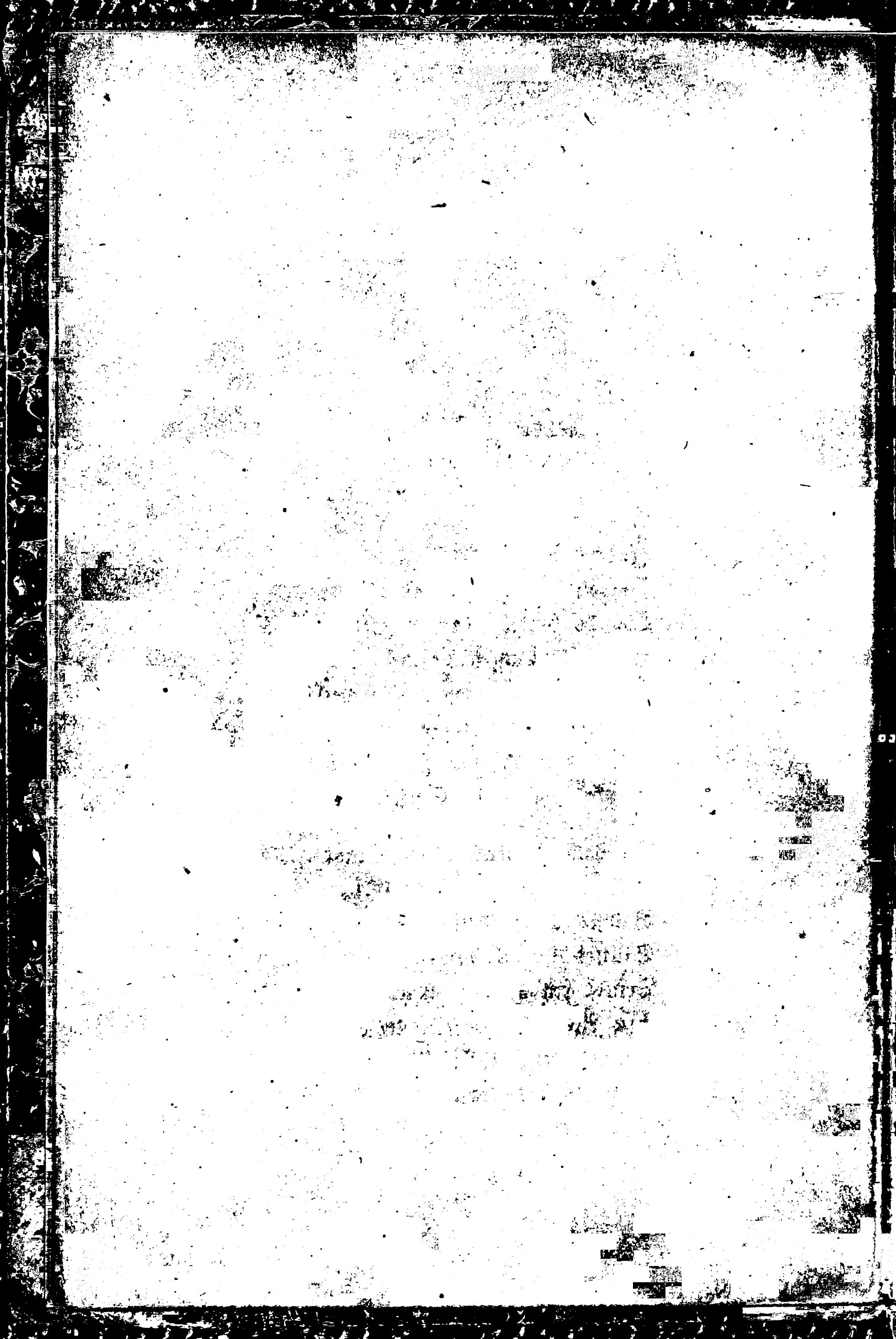

Det lille Hefte med Digte og Viser, jeg for nogle
Aar siden sendte ud i Verden, blev modtaget med
saa megen Velvillie, at Oplaget temlig hurtigt var
udsolgt. Jeg sandt det imidlertid for ubetydeligt,
til at jeg vilde lade dette optrykke igjen. Dette maa
tjene til Undskyldning for, at jeg i denne lille Sam-
ling har optaget et Par Digte af de ældre, som jeg
— med Rette eller Urette — ønskede at redde fra
den fuldstændige Død. Hermed være deite ubetyde-
lige Bind anbesalet til Publicums Velvillie.

Kjøbenhavn. November 1865.

R i g t e.

Xerxes i Abydus.

Heredot VII, c. 45—46.

Jnders og Arabers Flod
Bølged mellem Persers Blokke
Om de hvide Marmorblokke,
Hvorpaas Kongeteltet stod,
Glandsen fra Propontis Speil
Glimrede i Horizonen,
Fjernt og nær paa Helleponten
Blinkede de hvide Seil.

Alt hvad Østens bløde Pragt
Melleml Stort og Herligt satte,
Babylons og Susas Skatte
Sluttet sig til Xerxes Magt.
Trindt fra Hellepontens Strand,
Fra Abydos vide Sletter
Droned det i stille Nætter
Over til det græske Land.

Xerxes, freidig, ung og skjøn,
Hersker over hundred Lande;
Xerxes med den hoie Pande,
Kong Dareios ædle Son,
Xerxes med det dunkle Haar
Sidder ene, mens hans Folge
Lig en broget Purpurbolge
Rundt omkring hans Throne staaer.

Og sit Blik han svæve lod
Over disse Skarer tætte,
Thibets Fjeld og Indiens Slette
Sendte til hans Thrones Fod.
Baaret blusser fjernet og nær;
Hovedet støtter han paa Armen,
Mens han lytter glad til Larmen
Af sin Asiaterhær.

Perseren sit Landseskæft
Mod en Sakers Kolle over,
Mens den vilde Skyther prover
Buestrengens seige Kraft.
Inder svinge sig med Lust
Rundt om Libyens sorte Sanger,
Mens Araberen sin Ganger
Tumler paa den øde Kyst.

Xerxes fra sin Thrones Top,
Skuer glad sin Kæmpeskare,
Og den kneisende Tiare
Skyder stolt fra Panden op.
Hist paa Thraciens gronne Kyf
Solen's sidste Straaler hviler,
Bliffet over Sundet iles,
Mægtig soulmer Kongens Bryst.

„Hvo er stærk og rig som jeg
„Guders Fævning vil jeg være,
„Guders Magt og Guders Ære
„Skjæbnens Gunst har skjænket mig;
„Snart mit høie Fyrsteslot
„Reiser sig paa Hellas Kyster,
„Mens den græske Frihed ryster
„For den stærke Østens Drot.

Men i Vest gaaer Solen ned,
Slukkes bag den blanke Bolge.
Xerxes med sit rige Folge
Endnu sad ved Havets Bred.
Mørket faldt paa Hav og Bang,
Leirens vilde Raab forstummer,
Kun den sorte Libyer brunimer
Paa sin melankolske Gang.

Mørket faldt paa Kongens Sind,
Hylled Sjælen i sin Taage,
Fra de dunkle Dienlaage
Trilled Taaren paa hans Kind.
Hvorfor græder Østens Drot?
Ung og frisk som Vinens Ranke,
Ærxes med den kjække Tanke —
Hvorfor græder Østens Drot?

Frem for Thronen dristig gaaer
Artabanos, Kongens Frænde:
„Herre, tør din Slave kjende
„Sorgen, som dit Hjerte naaer?
„Over Dødeliges Flok
„Nys Du steg blandt Guder høie,
„Nu faldt Taaren fra dit Die
Paa den folde Marmorblok.

„Artabanos“, Svaret lød,
„Seer Du hine Baal, som sfinne,
„Flagre vildt for Nattens Bindes,
„Synke brat i Mulm og Død?
„Saa er Dødeliges Lod,
„Flagre som et Blus, der flammer,
„Til de vrede Guder rammer
Støvets Søn med Dødens Od.

„Hørte nys Du Mængdens Larm?
„Saa Du mine Kjækkes Krandse?
„Saa Du hine Inde dandse?
„Stolthed hævede min Barm.
„Tungt da faldt det paa mit Sind
„Forend hundred Aar er rundne,
„Disse Tusinder er svundne
„Som den lette Nattens vind.“

Støv forlængst er Kongens Ben,
Hine hundred Myriader,
Melder os Historiens Fader,
Faldt for Sparta og Athen.
Hellas boied sent sit Knæ,
Men igjennem Gravens Mørke
Straaler med fornheit Etyrke
Navne som Thermopyle.

Thermopylæ.

Heredet VII c. 208—9.

„Sig, Speider, saa Du Hellenernes Hær?
„Hvor langt mon Leirens Linier sig strække?
„Saa Du Myriader af slebne Sværd,
„Af Spyd og Landser i sluttede Række?
„Spartaner man nævner et Folkeslag,
„Har Du Spartanerne skuet idag?

Saa talte Xerxes. Til Jorden ned
For Drottens Blif mon Trællen sig boie.
„Som Du befaled, din Slave red
„Langs Fjeldets Side og speidede noie.
„Da fandt jeg en Dal med Busk og Træ,
„Den kaldes i Landet Thermopylæ.

„Der saa jeg, Konge, Spartanernes Hær.
„Ei langt dog Leirens Telte sig strække,
„Ei Myriader af slebne Sværd,
„Ei Spyd og Landser i sluttede Række.
„Nær gif jeg, Ingen dog agted derpaa,
„Spartaner var netop de Niænd, jeg saa.

„Og mærk Dig, Konge, hvis nogen Tid
„Du næred Frygt for Spartanernes Styrke,
„Af Alting tænke de mindst paa Strid,
„Men Fester feire og Guderne dyrke.
„Kampelege saa jeg langs Djeldets Kant,
„Mens Mange Krands i Haarene bandt.“

Kong Xerxes iles. Den næste Dag,
Før Nat er veget, før Sol er oppe,
Frøm Hæren gaaer under Pidsseslag,
Bidt blinker Staaret på Bjergenes Toppe.
De kom til Dalen med Busk og Træ,
Spartanerne stod ved Thermopylæ.

Spartanerne kæmpe med Krands om Haar,
Bidt lyder Buldret i Hellas Djælde.
Stenloven viste i tusinde Aar,
Hvor Friheds Sonner for Østens Trælle
Sank kæmpende om, enhver på sin Plads,
Den sidste var Kongen, Leonidas.

Natten før Slaget ved Salamis.

Heredet VIII, c. 79—80.

Solen gaaer ned, paa Afropolis Tinder
Hviler en tøvende Solstraales Glands.
Mylrende Flokke af Mænd og af Kvinder
Hvirvle sig der i en glødende Dands.
Underlig vildt og med sælsomme Tagter
Opad og ned de ustandseligt bolge,
Solen forgylde de flagrende Dragter —
Det er Kong Xerxes straalende Folge.

Thi over Land, over Floder og Bjerger
Forte sit Folk han til Grækenlands Kyst.
Kjælt har Leonidas løstet sit Værge,
Sank dog ned Staaret igjennem sit Bryst.
„Trem mod Athen! Hvo vil Hellas besejre?“
Tremad ustandselig sloi Myriader.
Hør, hvor de bruse! de talrøse Sværne,
Ind i de tonme, gjenlydende Gader.

Nu er det Nat; men det lysner i Skyen,
Querne skinne saa vidt over Land,
Bringe en flammende Hilsen fra Byen
Fjernt til Egina og Salamis' Strand;
Der, hvor de Kjække, som Friheden varne
Samles bag Træmurens vuggende Planke,
Der, hvor Hellenernes frelsende Stjerne
Sprang af Themistokles' dristige Tanker.

Her er det stille; med svaiende Master
Ligge Triererne Seil imod Seil.
Kjolvandet bruser fra Baaden, som haster
Skummende over det gyngende Speil.
Thi Eurybiades heised sit Mærke,
Kaldte til Raad om de grynde Planer;
Hurtig Hellenernes Høvdinger stærke
Samles ombord hos den stolte Spartaner.

Aldrig vel skued, o Hellas! din Himmel
Stoltre Skare paa Feltherrens Dæk;
Men, som en Gud over Menneskers Brimmel
Straaler Themistokles herlig og kjæk.
Trygt ham Athenerne folge i Døden,
Kun Aristides hans Lige de nævne.
Men hvor er han? Har han svigtet i Noden?
Flygted han feigt af det blodige Stævne?

Hjst paa Egina han vandrer landsflygtig,
Fædrenestaden har Helten forskudt.

Var han ei tapper? i Raadet ei klogtig?

Har „den Retsfærdigste“ noget forbrudt?

Ta, han har fængslet Athenernes Blikke,

Folket han drog ved Begeistringens Barmie,

Ligemand taalte Themistokles ikke,

Dg han blev offret den Mægtiges Harme.

Raadet er sat; heel alvorlig er Stund'en,

Hvor skal man møde de persiske Mænd?

Her for Athen? eller Anker fra Grund'en

Lette og styre til Landtungen hen?

Hjst ved Korinth, hvor den truende Fare

Samlede Peloponnesernes Blokke,

Dvinder og Mænd ikke Kræfterne spare,

Muren de bnygge af vældige Blokke.

Rappe som Sværdhug, skarpe som Staaret

Ordene falde i Græternes Raad.

Dobbelt er Veien, som fører til Maaret,

Maaret dog eet, er en frelsende Daad.

Striden er varm; til Themistokles iles

Irigt de Stridendes spørgende Blikke.

Koligt hans Die paa Havfladen hviler,

Armen omkring sig ændser han ikke.

Tankefuld, stirrer han ud i det Fjerne,
Monstrer med Blifket det russlende Hav.
Diner han hist, vel en frelsende Etjerne?
Eller i Dybet en skjærmende Grav?
Nei, men som formiløse Taagepaladser
Dunkelt, langt Salamis' Hyster han skuer.
Højtare stiger de gningende Masser,
Herligt hans Die, det straalende, luer.

Tys, hvad er det? Over Vandene bruser
Dæmpede Toner fra Salamis Ø.
Stille! Et Alareslag Havsladen kruser,
Piilsuar en Baad skyder frem over Ø.
Langs med Trierernes vuggende Etævne
Tyft og forsiktig for Alarerne glides.
Undrende hører Themistokles nævne
Sagte sit Navn og seer — Aristides.

Hil Dig, Du Herlige! Evigt skal skinne
Prægtigt paa Grækenlands Himmel dit Navn.
Broderlig Haanden Du rakte din Fjende,
Glemté Dig selv for dit Fødelands Gavn.
Dunkelt i Matten af Heltene hvie
Omridset sig imod Baggrunden malte,
Mens Aristides sit rolige Die
Stolt paa Themistokles føster og talte:

„Øs monne evige Guder bessljære
„Altid at kæmpe i Daad og i Ord.
„Sikrest dog sjænker udødelig Ære
„Kampen for Frihed og Fædrenejord.
„Den, som vil varmest med Klogt og med Etyrke
„Tjene sit Fædreland, han er den bedste,
„Derfor jeg kommer i Mulin og i Morke
„Dig som Athenernes Høvding at gjæste.

„Thi Du maa vide, den persiske Flaade
„Hisset bag Salamis Sundet har luft.
„Tusinde Seilere, Skibe og Baade,
„Ethyre alt ind i den spærrede Bugt.
„Seer Du histude den graanende Etribe?
„Dunkelt den sig over Havet udbreder.
„Det er Kong Xerxes talloze Skibe,
„Beien hersra er nu lukket for Eder.

„Vigtig og godt er det Bud, Du os melder“
„Svarer Themistokles, „Net har Du seet;
„Ikke dog er det mig nyt, Du fortæller,
„Selv har jeg virket, at saa det er skeet.
„Førerne vafled; jeg Budskab da sendte
„Kongen om Grækernes stridende Leire,
„Raadet ham ikke med Angreb at vente —
„Nu har jeg tvunget mit Folk til at seire.“

Nu stiger Maanen med Lysglands i Folge;
Piilsnart en Baad skyder bort over Ø.
Tydelig tegner sig alt over Bølge
Tallose Snekker langs Salamis' Ø.
Havbugten lufkes af Skibenes Belte,
Snart høres Persernes Larmen og Raaben,
Hoit flammer Modet hos Græckernes Helte.
Herlige Friheden's Kæmper, til Raaben!

Bølgerne glide, og Snekkerne vugges
Endnu, hvor Græckerne kjæmped og vandt.
Lundene grønnes, og Blomsterne plukkes
Der, hvor dem Kvinderne Kraudsene bandt.
Salamis svommer paa Bølgen den blanke,
Kjælt seer Akropolis ud over Havet.
Kæmper for Friheden's hellige Tanke!
Aldrig jert Minde skal vorde begravet.

Fædreland, deiligt med Sør og Linde
Ligger Du, fastet i Bolgernes Favn.
Fjernt over Hav, over gyngende Sunde
Bar dine seirende Snekker dit Navn.
Men om dit Bryst har en lurenende Fjende
Baandene slynget med Magt og med Rænker,
Sluttet som Hellas i Bugten Dig inde,
Raar vil Du bryde de strammende Rænker?

Naar en Themistokles villiesast lægger
Op imod Vinden det knagende Noer,
Naar Aristides sin Dødsfjende rækker
Haanden til Kampen for Fædrenejord.
Da skal Du dræbe den knagende Elange,
Frit skal Du hæve dit Hoved med Ære;
Da skal Du leve i Digterens Sange,
Evigt som Hellas dit Minde skal være.

Deilige Land! Din Moder Tro

Deilige Land! Vort Fædrehjem!
Krystet Du blev af Bølgens Arme
Da Du i Tidernes Morgen frem
Steg af Havet til Sollysets Barnie.

Fostret af Havet,
Rigt af din Moders prud begavet,
Blev Du en Drot i Vikingsfærd,
Vældig klang da Normannerne's Sværd
Dybt i Fjendernes Hjerte begravet.

Deilige Land! Din Moders Tro
Gav Dig i Arv sin Skjønheds Mærke.
Bakke og Dal til en Bølgebro
Hun jo bygged for Mændene stærke.

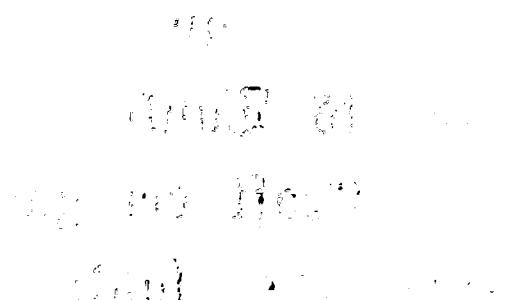
Kjærligt din Bugge
Redte hun blødt med Blomster, Smukke,
Dækfed Dig luunt med Bøgens Pragt,
I dens Top holde fuglene Bagt,
Synde lystige Viser og Lufte.

Deilige Land! Dit Moderhav
Præged sit Tegn i Folkets Tanke.
Mildhed i Sindet med Kraft det gav
Til at værge med Sværdene blanke.

Fjenderne sværmed
Tæt om din Ekjouheds Glands og nærmest
Hænderne frækt din Etlod god,
Da sprang tusinde Hilder med Blod
Over Engen, som Sonnerne skjærmmed.

Blodstraaler sprang i Tusindtal,
Sonnerne faldt uden Suk, uden Klage,
Men i den øde plyndrede Hal
Sad den sorgende Moder tilbage.

Hæv Dig af Stovet!
Atter vil Sol kaste Guld over Lovet.
Øs af din Kimmers luttrende Daab
Brændende Tro og et sværmende Haab
Om at vinde, hvad Boldsmænd har rovet.

Tre Mænd.

Da Danmark Moder i Taarer sad,
Tre stærke Sonner gif frem paa Rad.
Da Danmark haardest var stedt i Kvide,
Tre Navne sloi over Verden vide.

Den Ene trodsed hver Svig og Bold,
Den Aanden knuste hver Fjendes Skjold.
Den Tredie værged med Klogt i Tanke,
Men Alle svinged de Glavind blanke.

Hr. Olaf Ry var en Kæmpe bold,
Han stod med Ere paa Thyras Bold.
Han faldt, der Striden mon haardest stande,
Med Seirens Krands om sin knuste Pande.

Hr. Schleppegrell førte Sværd og Stang,
De Fjender faldt, hvoor hans Glavind klang.
„Kun ligefrem“ var hans Raab i Nøden;
Hans Mænd de fulgte ham tro til Døden.

Hr. Læsøe var sig en Tanfedrot,
Hans Mod var høit og hans Haab var godt;
Hans Tro var brændende, stærk hans Billie,
Han sank ned Seir paa en blodig Tillie.

Og Døden ranite den alle tre,
Men Danmark freltes for Spot og Spee.
Og Danmarks Børn deres Lov skal sjunge
Til Trøst og Styrke i Tider tunge.

O Fødeland, nu er din Kvide stor,
Thi Heltene hvile i sorten Jord.
Men alle smaa fugle sjunge i Skoven,
Engang vil etter det lysne fraoven.

Constantiu Canaris.

Hvor engang Phidias' Meisel flang,
Saa levende Guder af Stenen sprang,
Hvor Sophocles stirred i Guders Die
Og malte Heroernes Strid og Moie;
Hvor engang Pericles' mægtige Syn
Slog ned i Athenernes Hjerte som Lyn,
Hvor Sokrates skabte ved Tankens Snilde
For kommende Slægter eu Visdomskilde;
Hvor Tapperhed var med Fodselen givet,
Hvor Friheden hævede Menneskelivet,
Hvor Tankens Storhed paa Lustens Bolge,
Var lagt og kom med Skjonhed i Folge,
Hvor Skoven leved og Mark funde tale,
Hvor Guder boede paa Bjerg og i Dale,
Hvor Floiten flang paa græsrige Sleiter,
Drangen dufted i kjolige Nætter —
Der var nu stille; Narhundreders Nat
Hvilede tungt paa den græsse Jord;
Tyrfens Hest havde knusende sat
Hoven paa Oldtidens sunke Spor.

Men Frøet lever i Jordens gjemt,
Thi aldrig forgaaer den Eviges Værk,
Trem stiger paany, hvad længe var glemt,
Af Jordens skyder sig Planten stærk.
Det græsse Folk er vaagnet igjen,
Kampræbet høit mod Himmelens sig lofter,
Og Tyrken flygter for vrede Mænd
Fra Snlis Bjerge og Mainas Kloster.

Bed Chios ligger en Flaade for Anker,
Halvmaanen vaier fra Gassel og Stang,
Dønningen vugger de vældige Planter,
Nyner en varsrende Dønningesang.
Blod er i Bølgen, og Blod er i Luftens,
Døden har bjerget en Høst, som var rig,
Ovre paa Chios Orangeduften
Kvæles af tyve Tusinde Lig.

Folket har rystet den Lænke, som strammed,
Baandene sprængt, reist Frihedens Mærke,
Frygtelig Sultanens Hævn dem rammed,
Tungt faldt Slagene grumme og stærke.
Smilende laa Du paa gyngende Sø
Deilige Chios! da landede Tyrken,
Sverdene rased, den blomstrende Ø
Barinden Aften — en Grav og en Ørken.

Bed Ipsara ligger en Flaade for Anker,
Grækernes Høddinge er der ombord;
Tause Mænd i alvorlige Tanker
Flokkes at lytte til Førerens Ord.
Mænd, der trodsede tusinde Gange
Stormenes Hvin og Kampenes Farer,
Mænd, der med Tro og jublende Sange
Styrted sig tit mod Tyrkernes Skarer.
Da kom Flygtninge dit over Havet,
Meldte: „Det herlige Chios er øde,
„Heltenes Blomst har Bølgen begravet,
„Kvinder og Mænd og Born ere døde.“

Og et forfærdet Fortvivlelsens Skrig
Etek fra Fregattens gyngende Tillie,
Hævn for de tyve Tusinde Lig!
Frugtelig Hævn! det er Grækernes Villie.
Om Admiralen Høddingeskaren
Flokkes at høre den Mægtiges Tanker;
Aldrig før har han vaklet i Faren,
Aldrig svigted Jernvilliens Anker.
Rædsel dag lammer den Stærkestes Aand,
Harmen Beslutningens Styrke forvirrer;
Raadvild Miaulis har knyttet sin Haand,
Bildt over Bølgen mod Chios han stirrer.

Men hvo, som føler den Gnist, som sprang
Paa Herrens mægtige Bud engang
Af Almagts Væld i Menneskets Hjerte,
Han boier ei jordisk Nod eller Smerte.
I Folkenes Liv har Herren lagt
Den samme Strøm af sin Guddomselv,
Og aldrig knistes af Overmagt
Det Folk, der ikke opgav sig selv.

Da trængte gjennem den Skare stor
En simpel Kommand; mod Eerd og Efik
Frem for Admiralen han dristig gif
Og talte kjække besindige Ord:
„Har Tyrken os slaget med ulige Kræfter,
„Mod Chios ovet en skrækkelig Daad,
„Ved Gud, vor Hævn skal blive derefter,
„Isald Tu idag vil folge mit Raad.
„Lynslagne af Gru os Tyrkerne mene,
„Orgloße feire de Seiersfesten,
„To Branderskibe jeg fordrer allene,
„Mit Navn er Canaris, jeg svarer for Resten.“

Minaulis stirred med Undren paa
Den dristige Gut med det brede Bryst,
Han skued det Dyb, der i Diet laa,
Han hørte Malmen i Evendens Rost.

Han oinede Haab, han oinede Tro
Og Billiens Kraft i den mandige Ko,
Han skuede Helten fuldfærdig i Aanden,
Etod op fra sit Sæde og rakte ham Haanden.
„Tag Skibene“, lod Admiralsens Bud,
„Vi stole paa Dig og dit Mod; næst Gud.“

Da steeg et Raab fra Fregattens Dæk,
Et høit, et svulmende Jubelraab,
I Alles Bryst var der født et Haab,
Der hævede Tanken dristig og kjæk.
Og hver, som Rædselen mys mon lamme,
Har etter fundet sin Frelses Lods,
Og han, som tændte den slukte Flamme,
Det var kun en simpel græss Matros.

Nu Haand paa Værket blev lagt påastand
Og hurtig flares de tjærede Baade.
Med to smaa Skuder og tredive Mænd
Canaris drog mod den tyrkiske Flaade.

Og Seilerne sloi for Bindene væk
Som Handelsskuder med Kjøbmandslast,
Canaris stod paa det hvide Dæk
Med Tanken klar og med Diet fast.

Ægærhavets de russende Bover
Høm trofast bar paa det brede Bryst;
Solen gif ned bag Moreas Kyst,
Og Matteii bredte sin Kappe derover.

Ti Tusinde Lamper s Gyldenskjær
Paa Tyrkens Flaade gjor Mat til Dag,
Og faste sit Guld paa Master og Ræer
Og paa de tunge veiende Flag.
De vældige Skibes vuggende Række
Speiler sin Pragt i Bolgerne blanke,
Straalende Blus og Lamper de strække
Hoit imod Himlen paa Stængerne slanke.
Et Purpurtelt af blændende Rødt
Er reist paa den mægtigste Seilers Skandse,
Der hviler Kapudan Pascha blodt
Og seer paa de mauriske Skjønheders Daudse.
Umbølget af Pibens vellugtende Aonde
Han fjender ei jordisk Trængsel og Vaande,
I Tryghed og Fred har sig Tyrken begravet —
Da gled der en Skygge henover Havet.

To Handelsskudre med Kjøbmandslast
Har lagt sig tæt under Skibets Speil.
Den Skipper tog ind det hvide Seil
Og gjorde sin Skude forsvarlig fast.

Men Skipper og Svende sprang strax fra Bord
I Baaden, som fulgte i Skudens Spor;
Den svandt i Matten; blandt Tyrkernes Skibe
Der stod kun en lang og lysende Stribe,
Hvor Græferne Maserne brugte med Kæfster,
Og tankeløst stirrede Tyrken derefter.

ENDE III

Ved den 10. d. af Junij 1812.

Men Brænderen blev, hvor den var lagt,
Bel surret til Liniesfibets Krop.
Nu løssede den sin farlige Fragt,
En kvælende Røg steg fra Rummet op.
Men Røgen blev til en flammende Que,
Hvirvlende frem overalt den trænger,
Slikker de tjærede Tong og Stænger
Høit imod Himlens straalende Bue.
Ti Tusinde Lamper Gyldenglands
Er blegnet brat i det stærke Skin,
Thi Branden bæres af Mattens vind
Fra Skib til Skib i en hvirvlende Dands.
Og Flammerne knittred og Branden steg,
Rødt glødede Havet i Midnatsstunden;
Forsærdet Tyrken paa Allah skreg
Og brolte og udskjældte Christenhunden.

De mauriske Pigers Dands er forbi,
Haremets Blomst er af Nædsel knækket;
Kapudan Pascha i dunit Kaseri
Skummer af Vrede og stamper i Dækket.
Glemmende sidste Epor af Toruusten
Truer med Død, da hans egen det gjaldt.
Stængerne rasled og Masterne faldt,
Saa sloi Linieskibet i Lusten.

Bildt Querne raste, og Dodens Host
Som hist paa Chios var skrækkelig rig,
Thi mange Tusind forbrændte Lig
Blev skyldet island paa den øde Kyst.
Det Sværd som i Kvinders og Børnenes Blod
Paa Chios med Gru sit Epor havde skrevet,
I Herrens Haand var en Fakkel blevet,
Der atter tændte det slukte Mod.
Thi snart har Frihedens Kæmper mørket,
Ei den, der svinger det største Sværd,
Men den, der sætter sit Liv paa Værket,
Den modige Mand, ham er Frelsen nær.

Vide foer over Landene hen
Rygtet om Kampe i Alaringer lange,
Kampe, hvor Græferne, saa mod mange,
Fældte forfode de tyrkiske Mænd.

Videst farer dog Hæltenes Kygte,
Deres, som aldrig trættes og frygte,
Deres, som slæbe med Billien stærk
Eten paa Eten til Besvielsens Værk.
Sent kom Frihedens Skib i Havn,
Men man hørte, hvor Brændingen bruste,
Øerne hug, og Sværdene fiste,
Atter og atter Canaris' Navn.

Markos Bozzaris.*)

Den Helt, der fører et flammende Sværd,
Hvem Kvinderne hylde, og Mændene frygte ;
Der kommer med Seir fra blodige Fjeld,
Med Fanger, med Bytte og straalende Rygte.
Den Helt, som Seirens lokkende Von
Ved Klogt eller Kraft har naaet at vinde ;
Som favner i Borgen en Dronning sjon,
Og throner paa Lykkens høieste Linde ;
Hans Navn gaaer stolt over Bjerge og Sunde,
Gjennem dyben Dal, over salten Ø ;
Han lever i Sagas tusinde Mundt,
Men lidet lokker han Sangens Mø.

Men den, hvis Tro som en rivende Elv
Ham drager med Maalest, han stiler efter,
Og uden Haab om at naa det selv
Han offrer det Sjælens inderste Kræfter.

*) I den første Del af dette Digt figtes til Tyrkernes første mislykkede Angreb paa Missolunghi i November 1822. Bozzaris faldt i Slaget ved Karpinitzi den 18de August 1823.

Den Helt, der er fun sin Moders Son,
Hvis Minde, hvis Navn, hvis Frihed han
ærer;

Den Helt, som Seirens loffende Løn
Aldrig faaer seet, og aldrig begjærer;
Ham Sangene vide om Landene følge,
Gjennem dyben Dal, over salten Sø,
Over Fjeld, saa vide, som Toner bølge;
Hans Navn og Ære skal aldrig do.

I.

Dag var endt og Solen slukt,
Men fra Missolunghis Tinder
Toned' Sang af Mænd og Kvinder
Vide mod Lepantos Bugt.
Janitscharers vilde Hær
Stormed' frem i Skærer tætte,
Men de sank til Doden trætte
For Bozzaris' tunge Sværd.

Derfor i den lune Nat
Sangen lod fra Grækernes Brimmel;
Thi fra Missolunghis Himmel
Sorgens Sky var vegen brat.

Kvinder, Mænd i broget Kraands
Glædesblus og Fakler svinger,
Raabet stiger, Lusten klinger
Overalt af Sang og Dans.

Hvor er han, som Seiren vandt?
Han der løfted' Grækernes Mærke?
Han, hvis Villies Lyn de stærke
Seiren til hans Fane bandt?
Han, den græske Friheds Skjold?
Han, den tappreste, den bedste?
Han, der fjørte Seirens Heste
Hist paa Missolunghis Bold?

Er han der, hvor Floiters Klang
Lyder fra de tætte Klynger?
Der, hvor skjonne Kvinder synger
Heltens Pris og Seierssang?
Nei, han veg fra Mængdens Larm
Til sit Telt, da endt var Kampen;
Ene sidder han ved Lampen
Med sit Hoved paa sin Arm.

Helten, hvis Fortrofning stærk,
Leved, 'naar de Andres bristed',
Hán, som aldrig Troen misted'
Paa det store Frelsens Værk.
Ene han i Teltet nu
Med det ædle Hoved boiet,
Taaren brændende i Diet,
Sidder med en sorgfuld Hu.

Hvor er nu det lyse Blif,
Som hans Mænd saa tit opflammed,
Som hans Fjenders Glavind lammed,
Hvor han frem i Kampen gif?
Hvor er nu det stolte Mod?
Taufens Lhn, de aldrig trætte,
Som paa Missolunghis Slette
Lænked' Seiren til hans Fod?

Dengang Janitscharen veg,
Flygted over Bjerg og Sunde;
Da hans Pris fra tusind Munde
Heit i Sang mod Himlen steg;

Da fra Tyrkens tagne Leir
Guld og Silke, Hænger bragtes,
For hans Fod Standarter lagdes
Som et Vidue om hans Seir.

Da kom Vivlens fælle Aland,
Bød han til sit Ord at lytte,
Hvidsked: „Markos, til hvad lytte
„Holder Seiren Du i Haand?
„Du for Tyrken nogle faa
„Af hans Tusinder kan falde,
„Men til sidst for Fjendens Vælde
„Du i Støvet syuke maa.

„Troer Du, Tyrkens Magt er brudt?
„Maar Du, knust i Sultans Arme,
„Bliver offret for hans Harne,
„Da er det for sent fortrudt.
„Løft Dit Hoved, se Dig om!
„Lydt vort Raab Europa hørte,
„Alle dybt vor Jammer rørte,
„Men til Hjelp os. Ingen kom.

„Hvorfor vælder Blodets Strom?
„Hvorfor flyve Dødens Pile
„Uden Ophør, uden Hvile?
„Til hvad Nutte — for en Drøm?“
— Saa lod Twivlens Klagesang;
Rystet var hans Tillids Anker;
Mæn af sine morke Tanker,
Baktes han ved Harpeflang.

Muse omvendt.

Denne sang er skrevet af den berømte Dansk-svenske Poet, Christian Frederik Hansen, der døde i 1822.

Hist, hvor Bjergenes Eider
Dækkes af Lovet smukt,
Langsomt Bolgerne glider
Ind imod Zeitungs Bugt.
Nyinner i Matten stille
Fremfarné Tiders Kvad;
Sangens evige Kilde
Risler fra Busk og Blad.

Ter Leonidas! mødte
Engang Persernes Hær.
Alle Spartanerne blodte,
Lønnen var Døden værd.

Endnu lyder i Landet
Sang om Thermopylæ,
Heltenes Blod har vandet
Friheds hellige Træ.

Hisset fra Plokaparis
Tyrkesskarerne foer;
Forrest Markos Bozzaris
Bærged den græsse Jord.
Høit paa Bjergenes Tinder,
Dybt i Dalenes Skjod,
Græde nu Tyrkens Kvinder
Over de Slagnes Dod.

Engang rammer den Stærke
Døden paa Kampens Bei.
Markos! Frihedens Mærke
Blegner i Doden ei.
Høit over lysen Stjerne
Bygges Dit Navn en Plads,
Straaler til Tider fjerne
Klart som Leonidas.

Fra hans Løber bølged brat
Tænkens Dyb i Ordets Strømme.
Hjertets rene, ædle Drømme
Røbes for den tause Nat:
„Priset være Seirens Gud!
„Du, hvem nys jeg Ryggen vendte,
„Du, som til Din Tjener sendte
„Nu Dit naaderige Bud.

„Hvo har sagt, at jeg skal see
„Frugten af min Kamp, min Møie?
„Jeg skal saa, skal Agren pløie,
„Andre høste den maafee.
„Spurgte Du, Leonidas,
„Til hvad Nytte? da Du dækked
„Med Dit Bryst, som Intet skrækked,
„Hind udødelige Pas?

„Til hvad Nytte har Du lagt
„Modersmaal paa Folkets Tunge?
„Andetsteds de Toner sjunge
„Med en mere klangfuld Tragt.

„Til hvad Nyttet, Fædrejord,
„Fængsler Du vor bedste Tanke?
„Kornets Frugt og Vinens Ranke
„Vore andetsted, jeg troer.

„Til hvad Nyttet vil min Hu
„Moder, til Dit Bryst Du binde?
„Verden eier mangen Kvinde
„Mere ung og skjøn end Du.
„Moder! Du var stedt i Nød,
„Fædrelandet Tyrkens Bytte,
„Og jeg spurgte: „Til hvad Nyttet?“
„Mens Dit Blod i Stromme flød.

„Priset være Kampens Gud!
„Som har skabt mit Mod, min Styrke;
„Du har spredet Twivlens Mørke
„Ged Dit naaderige Bud.
„Lad, Leonidas, det Træ,
„Som Dit Hjerteblod har vandet,
„Gjemme Spiren til et andet
„Straalende Thermophylæ!

II.

Hvor det bølger, hvor det bruser
Ned ad Bjergets brune Bryst!
Hvor det stormer, hvor det suser
Som en Uveirsnat i Høst!
Hvor de kommer, hvor de svinder!
Seierssang og Allahraab!

Af, hvor finder
Grækenland Du nu Dit Haab?

Hvor det lyser, hvor det flammer!
Luen hvirvler høit i Ely.
Hvilken Flugt, og hvilken Jammer
Vide over Land og By!
Hist fra Pindus' høie Tinder
Stirrer Gribben efter Blod.

Børn og Kvinder
Myrded' de med roligt Mod.

Fra Thessalien over Bjerget
Tyrken drog og knuste Alt.
Ingen Græker løfted Bærget;
Maanen steg og Korset faldt.

Gjennem Kalidromes Kloster
Styrte Tyrkerhæren brat,
Gribben løfter
Glædcesskrig i tause Mat.

Men da Nøden var stor, da var Frelsen nær;
En Flamme blev tændt i Græernes Hjerte.
Den Flamme den sprang af Bozzaris' Sværd,
Den ramte Tyrken med Hvile og Smerte.
Hil være Leonidas! Aldrig uddør
Dit Minde i Hellas, Spartanernes Fyrste!
Hil være Bozzaris, Du ædleste, største!
Dig priser i Sange de græske Mør.

Bozzaris han staaer i det hvide Telt
Med Tankens Dyb i sit rolige Die.
Mens rundt om den unge, myndige Helt
Sig slokke de græske Høvdinger høie.
Bozzaris uddeler Besaling og Bud,
Og Mændene ile for Hvervet at røgte;
Thi Hvo vilde twible, og Hvo vilde frygte,
Sva ofte han førte til Kampen dem ud?

„Du følge nu brat, Karaissos, den Sti
„Langs Bjergenes Side, jeg skildred Dig næie;
„I Stilhed drager Du Tyrken forbi
„Og naaer Kalidromes skovklædte Høie.
„Ad ukjendte Bei, over Fjeld, gjennem Krat
„Din Skare i Ryggen paa Fjenden Du føre;
„Men faaer Du til Natten mit Horn at høre,
„Da bryde Du frem! Farvel og God Nat!”

Bort drog Karaissos. I Mulin og Nat
Svvhundrede Kæmper Føreren fulgte.
Og Bjerget blev naaet, og Skoven besat,
Og snart i sitt Skjød den Græferne dulgte.
Men da Natten blev lys, og Fuldmaanen stod
Paa Himlen høit over Poppel og Vinie,
Da snoede en anden bølgende Linie
Sig stille og tyist om Fjeldenes Fod.

Den sorte Bozzaris: Ei Sange der lød,
Ei Ord blev talt i Mændenes Række.
I Taushed de gif gjennem Dalens Skjød,
Over Fjeld, gjennem Krat, gjennem svulmende Bække.

Da naaede de Sletten, hvor fjernt og nær
Sig bredte de tusind tyrkiske Telte;
Da gjorded til Kamp sig de græsse Helte —
Trehundred mod fjorten Tusinde Sværd.

I Tyrkernes Leir den dybeste Fred
Var fulgt paa Dagens urolige Bildhed.
Kun enkelte Poster gif op og ned
Halv dysset i Søvn af den natlige Stilhed.
Ei Fakkel der brændte, ei Baal var tændt.
Hvo tænkte paa Frugt? Hvo anede Fare?
Forjaget, forfulgt var Grækernes Skare,
Nu Hellas var tvunget og Kampen endt.

Da lød der et høit og skjærende Skrig,
Og Alt blev stille. Skildvagterne lytte.
De fandt i Leiren et blødende Lig,
Men Døden til Taushed har tvunget sit Bytte.
De flokkes og spørge — da glimted det her,
Da knalded det hist midt i Leirens Hjerte,
Da lød der et Raab af Angest og Smerte;
Da lyned trehundrede slebne Sværd.

Og Tyrkerne styrte af Teltene ud
Og speide ved Maanens usikre Flamme.
Hist klirrede Sværd, her knalde Skud,
Og Auglerne haisle, og Dolkene rammie.
Og Mustafa Pascha paa Silke blaa
Saa sodelig drømte om Eren og Seiren,
Da lød der et Raab: „Der er Oprør i Leiren!
„I Kamp mod hverandre Tyrkerne staa.“

Og Tyrken gav Ild, og Auglerne foer
Til Høire og Venstre, paa Ven og paa Fjende.
Og frygtelig rødmede Kampens Spor;
De raabte, de raste og kjæmped iblinde.
En Flamme slog op fra et brændende Telt,
For Mange det sidste jordiske Skue,
Thi Tyrken har kjendt ved den flare Que
I Fjenden Bozzaris, den græske Helt.

Høit gjenlød hans Navn i Skrig og i Raab;
Det samlede Tyrkernes splittede Kræfter;
Og Grækernes lille kjæmpende Hob
Blev Malet, som Alle sigtede efter.

Da satte Bozzaris sit Horn for Mund,
I Natten skingrede Tonerne klare,
Fra Skoven hørtes et Horn at svare —
Da segned Bozzaris med Smil paa Mund.

End Grækerne kjæmpe, og Skridt for Skridt
De vige, men standses af Fjendernes Række.
Paa Sletten Raabet lød milevidt,
Og Blodet isned i Hjerterne kjække.
End Grækerne kjæmpe; i Røg og Damp
Dyrt følge de Fjenden Livet og Seiren —
Da lød fra den modsatte Kant af Leiren
Et ræsende Skrig og et Raab til Kamp.

Det var Karaissos. I Tyrkernes Ryg
Han styrtede frem med sin trofaste Skare.
Alt Leiren brændte, og Røgskyen tæk
Sig bredte og sjulte, hvor svage de vare.
Men Rædsel slog ned i den tyrkiske Hær,
Den lammede Armen og slovede Bærget;
Alt Tusinder flygte mod Skoven og Bjerget,
Og frugtelig raste det græske Sværd.

Bozzaris laa med et blodigt Bryst,
Ud strømmede Blodet og Livet og Varmen,
Da hørte han Seirens jublende Røst,
Og reiste sig langsomt støttet paa Armen.
Da skued han Tyrkernes Flugt og Nød,
Og sank saa i Døden med brustent Die.
Da Grækerne fandt hans Skikkelse høie,
Var Livet slukket og Hæsten død.

Men Navnet lever i Sagn og Sang;
Et sjønnere gjemmes i Oldtidens Skrifter.
Dit Navn har kaldt med sin stærke Klang
Tit Grækenlands Sonner til Taad og Bedrifter.
Var Du kun et Skud, der voxede vildt,
Der spildte sin Kraft og ødsled med Modet?
Nei, Haabet og Troen, og Livet og Blodet
For Fædrelandet var aldrig spildt!

Kongevalget.

Kong Svend han falder paa sine Mænd:

„J træde tæt til mit Leie hen

„Og lytter.

„Mig Herren falder til Dom og Bod,

„Min Kraft er brudt, ei Haand eller Fod

„Jeg flytter.

„Og naar mit Stov er til Hvile bragt,

„Til Knud min Krone og Kongedragt

„J bringe.

„Han øved saa mangt et Manddomsværk,

„Hans Sværd er godt, og hans Røst er stærk

„Paa Thinge.

„Skjønt Harald tæller de fleste Aar,

„En Kongesnekke han slet forstaaer

„At værge.

„Thi lover at vælge til Drot min Knud.“

Med Graad paa Kind de høre hans Bud

Og sværge.

I Danmarks Rige var Sorg og Nød
Den Tid det spurgtes, Kong Svend var død,
Den bolde.

Fra alle Egne de danske Mænd
Til Thinge stævned med Sværd ved Lænd
Og Skjolde.

De Kæmper melde med Klage stor
Om Kongens Død og hans sidste Ord
I Live.

„Paa Kongestenen nu Knud er sat,
„Med Baabengn Eders Minde brat
„I give!“

Men Asbjørn Jarl blandt Bønders Hær
Gik frem paa Thinge med Skjold og Sværd
Bed Belte.

En Herre myndig som stærk og klog,
Svend Illssons Frænde og Haralds Maag;
Han meldte:

„I Danmark aldrig var Sæd og Skif,
„At yngre Broder for ældre gif,
„Og ringe
„Mig synes er sleg Forandring værd,
„Thi faares Harald af Bønders Hær
„Paa Thinge.“

Da gif paa Thinget en Bonde frem,
Med klogtige Ord, med Fynd og med Klem
Han talte.

En Konges Gjerning, hans Pligt, hans Kald,
Hvad Kongen kan, og hvad Kongen skal,
Han malte.

„En Konge skal have et modigt Bryst;

„Med Armen stærk og med Diet lyft
„Han stande

„Med Haand paa Skudens knagende Kor,

„Maar Boldsmænd stævne fra Syd eller Nord

„Mod Lande.

„En Konge skal have Snilde og Klogt;

„Det baader lidet, han er forsøgt
„Bred Hove.

„I Kampen vinder den modige Mand,

„I Freden bygger en Drot sit Land
„Med Love.

„Veltalende Ord paa Læben lagt

„Er Kongens Vælde og Thronens Bagt
„Paa Thinge.

„Ublid og streng mod de Stores Bold

„Han værne med Retsfærds skinnende Skjold
„De Ringe.

„En Konge som flammende Lyn i Strid,
„I Fred sagtmodig, venlig og blid
„Maa være.

„Sin Skat han samler bag Bondens Plov,
„At give til Bonden er Kongens Lov
„Og Ere.

„En Konges Ry flyver Verden om,
„Men kongeligt lønne han Skjaldene, som
„Ham hædre.

„Han varmes ved Toners bolgende Falz,
„Og er han selv en forfaren Skjald,
„Desbedre.

„En Ethrismand med et kyndigt Blif
„Er mere værd end al Fortids Skif
„Og Sæder.

„Det vidste Svend, den forstandige Drot,
„Han domte rigtigt, han raadede godt
„Med Hæder.

„I kjende jo Knud og hans Heltesærde,
„Hans Billed jeg frem for Eder her
„Har baaret.“

De Bønder kjendte det Billede godt,
Med Slag paa Skjoldene Knud til Drot
De kaared,

Men Jarlen iler til Haralds Telt:

„Stat Kongeson op! Som Mand og som Helt

„Du værge

„Den Ødelsgrund saa herlig og rig,

„Dig Fødselen skjænkte, men Knud med Ewig

„Vil hærge.“

Og Ewig blev øvet og Raad blev lagt,

Som Knud fra Thronen og kongelig Magt

Nedstødte.

Da Dagen steg af Havet igjen,

Et Thing blev sat, hvor Haralds Mænd

Kun mødte.

Men Knud han sidder paa Skibets Dæk,

En heftig Kamp i de blege Træk

Sig maler.

De Kæmper træde med Harme stor

For Kongesønnen, og stærke Ord

De taler.

„Bud Ewig er Harald paa Thronen sat,

„Al Danmarks Mænd Du falde nu brat

„Til Vaaben.

„Hvis Du vil fremmest med Sværdet gaa,

„Til Danmarks Throne vil Veien staa

„Dig aaben.“

I Timer sidder han taus og bleg,
Til Solen daled og Månen steg
Af Høvet.

Da Natten sænkede sig sort og tyst,
Var Fjenden, der hused i Heltens Bryst,
Begravet.

Da reiste Knud sig mandig og høi,
Og vide de Ord over Danmark sloi,
Han meldte.

Hans Blik var lyst, og hans Røst var mild,
Men undrende stod og lytted dertil
Hans Helte.

„En Konge skal stande ved Skudens Ror,
„Maar Langskib stævner fra Syd eller Nord
„Med Fjenden.

„Men vildeste Kamp og haardeste Tyst
„Han lære at kjæmpe i eget Bryst
„Forinden.

„I Kampen vinder den modige Mand,
„Med Love bygger en Drot sit Land
„I Freden.

„Men aldrig det Land med Lov blev bygt,
„Hvor Broderblodet strømmede tykt
„Paa Heden.

„En Konge han eier ei Ager og Skov;
„Hans Skat den samles bag Bondens Plov
„Med Møie.

„Til Folkets Tarv han eier sin Magt,
„Han selv er Intet, det tage iagt
„Han næie.

„Thi, hvis jeg hvæssede Brødres Sværd,
„Da var jeg ikke den Krone værd,
„I byde.

„Min Broder I tjene med Billie god,
„For min Skyld aldrig en Draabe Blod
„Tør flyde.”

Saa heised han Seilet i høien Raa,
Og lod for Binden fra Danmark staa
Med Ære.

I Østerleden i Vendernes Bo,
Han præked med Eværdet den christne Tro
Og Lære.

Invaliden.

Paa Kryffen støttet maa han langsomt skride,
Det ene Been har Tydssen ham berøvet;
Og Folk de rygte Hovedet bedrøvet:
„Den Stakkel! af, hvad han har maattet lide!

„Ja Gud ifee Lov! Min Peter slap itide,
At jeg sik stillet for ham ufortøvet,
Skjønt over tusind Daler gif i Løbet,
Af ja, det Stød vil længe til mig svide.“

O git Din Peter laa af Jorden dækket!
At Dclerne var fløten allesammen!
Maar et Basunstød saa os havde vækket,
Saa Wren blev os kjærere end Skammien.
At Alli vi omkring paa Kryffer listed,
Maar ti kun Liv og Lemmer havde mistet.

Soubise.

Fra Rosbach han kom paa arabiske Furer,
Ham skinnede Guld paa Kjole og Buxer.
Med Ordner paa Brystet, paa Ryggen og Maven,
I Haanden han svingede Marschalstaven.

I Døren stod Kongen med Hatten i Haanden,
Og Dronningen smilte saa venlig i Aanden,
Og Herrerne bukked og Damerne neied
Bel dobbelt saa dybt, som de før havde pleiet.

Tillands og tilvands de Commandoen gav han,
Og stolte de var, ja hovmodige af han.
See nu var der slet ingen Fare paafar'e,
Naar han commanderte de pyntede Hære.

Og saa var de alle fornied' og glade,
De exercerte og holdt Parade.
Soubise sik Lønnen, Soubise sik Ørn,
Fordi han ved Rosbach „reddede Hæren“.

Men det ligger hundrede Aar tilbage,
Det var i de gamle, de gode Dage;
Men dæmp Din Længsel og stands Din Klage,
De Tider kan aldrig Begyndelse tage.

Patrouillen.

Mutter! kom hid med Din grumsede Krop,
Kassen skal styrke os Kraften og Modet;
Nu skal vi ud at husere ved Krop,
Matten er kold, der maa Varme i Blodet.
Rap jer nu Karle, læg Kortene hen!
Fatter Geværet og spænd jer Tornyster,
Om et Par Timer vi er her igjen,
Saa kan J doble, saameget J lyster.

Hornblæser! Du med de stumpede Been,
Du skal gaa med paa de natlige Togter.
Kryb Kun af Halmen, vær ikke for seen,
Nu skal Du være vor Hund og Bevogter.
Smutte bag Gjærder og speide i Skjul,
Tjene en Mark, hvis Du snildelig teer Dig;
Men, Du forstaaer mig, Du lyftige Fugl,
Skydes paa Pelsen, hvis Thdsserne seer Dig.

Saa, Kammerater! Geværet i Arm!
Lykkelig Vagt for Ser Andre herhjemme!
Mutter! pas vel paa, at Kaffen er varm,
Til naar Du atter kan høre vor Stemme.
Ude i Reide vi hente Dig Smør,
Æg og en Øst fra de tydske Krabater,
Mutter! men saa Du et Gilde os gjør
Imorgen Formiddag. Marsch Kammerater!

Mosen er blød, I maa hoppe lidt let,
Dersom I ikke vil drukne i Føret.
See! sjøndt jeg springer saa grumme adret,
Flyver mig Sølet bestandig om Øret.
Stræk dine Poter, Du stumpedreng,
Hvad er i Beien? Jeg synes Du gys'er.
„Ja Hr. Sergeant, den Kulde er streng,
„Dg jeg er færdig at tro, at det fryster.“

Snak om en Ting, min forkortede Ven!
Er Du forkynt, kan Du blive hos Mutter;
See, det var Ret, nu gaaer det igjen,
Lad os saa saa en Historie Gutter!

Veien er lang, i den frie Natur
Vidt Pasiaren paa Gangtoiet letter.
Nu kan I sladdre, men ti som en Mur,
Naar vi er foran de sidste Bedetter.

Ths! der var Noget, der raslede hist;
Det er en slumrende Ræv, vi har vækket.
Stakkel! Du lugtede Bøsserne vist,
Slaa Dig til Ro, bliv kun ikke forskrækket.
Bøssen er ladt, men vi spare vort Skud,
Edlere Bildt er vi ude at jage;
Faa vi engang jaget Thyskerne ud,
Saa kan Du atter faa Grund til at flage.

„Holdt! Hvem der?“ Patrouille, min Ven.
„Feltraab?“ Marie! hvor gaaer det paa Posten?
Alt er vel roligt? saa kjør' vi igjen,
Vi maa see til, vi kan løbe fra Frosten.
Om et Kvarter saa vil Maanen staa op,
See, allerede det lysner bag Skyen,
Og jeg kan skimte Taarnet i Krop,
Samt et Par Lys, der skinner i Byen.

Stille! Jeg hører en Hest i Galop;
Brug Jeres Dine og spids Jeres Dren!
See kun, der kommer en ridende Trop,
Dg jeg kan kjenne Forpostcommandøren.
Nu gjør han Holdt ved Skildvagten hist,
Spørger om Nyt fra Hjemmet og Mutter,
Føler ham lidt paa Tanden — jo vist!
Karlene her det er ingen Refrutter.

Hurra! Det hjalp, her er Mosen forbi,
Raskt kan I trave afsted over Eletten,
Nu har vi klaret Forposterne, thi
Der kan I skimte Husarpiketten.
Nu maa vi see til at vogte os selv,
Hold Jeres Bøsser parat til at knalde,
Træsse vi her paa en levende Sjæl,
Saa maa vi see, vi kan munstre dem Alle.

Der har vi Maanen, den staer som en Brand
I Horisonten; hvor hurtig den stiger!
Nu faa vi Lys paa Møllen, saa kan
Bedre end før vi see, hvad vi siger.

Heida Du Smaa! nu evig forsorn!
List Dig forud langs det buskede Gjerde,
Giv os et Tegn med et Trut i Dit Horn,
Dersom Du troer, der er Noget paafærde.

See, hvor han springer, den vilde Krabat,
Uden at kny, der er Krummer i Drengen;
Stakkel! her gaaer han og leger Soldat,
Medens hans Broder kan snorke i Sengen.
See, hvor forsiktig han sniger sig frem,
Ja man kan see, han er gammel i Toiet;
Hvis han engang kommer heelfindet hjem,
Tro mig, hans Moder vil blive fornøiet.

Nu kan vi atter med Rosighed gaa,
Nu har vi jo faaet Forposter ude.
See efter Knægten, og Karle pas paa,
Hvis han gi'er Tegn, eller ta'er til at tude.
Der, hvor han staaer bag det skjærmende Hegn
Kan han see over den vidtstrakte Hede;
Men, see han vinker, det er vist et Tegn,
At der er Uglør i Mosen dernede.

Saa maa til Gjerdet vi hen i en Fart,
Ho'derne ned! Lad Bøssen ei glimte!
See ester Fænghætten! Alt er vel klart?
Der kan I selv Kammeraterne skimte.
Det er Patrouillen, der kommer fra Krop,
Stille, lad ingen Spektakler dem høre.
Komme de nærmere, faa de et Stop,
Saa det skal runge i Thydkernes Dre.

Nu gjør de Holdt og see sig omkring;
Glo I kun væk, saameget I lyster!
Kom I kun hid, det er slet Ingenting,
Det er kun os, der vil gi' jer en Troster.
Saa! — nu styre de lige herhen,
Bøsserne ned! ellers Qunten de lugter.
Det skulde være som Pokker min Ven,
Skulde vi ei kunne klare de Bugter.

Vent! Om lidt er de bedre paa Skud,
Har vi dem først paa en hundrede Alen,
Stikke vi dem nogle Hilsener ud,
Saa skal I see, at de viser os Halen.

Nu Kammerater! læg Bøssen til Kind!
Fyr! See saa, det linned en Smule!
Hurra! De snurre sig rundt som en vind.
Karle, gjør Plads! Der kommer en Kugle.

Saa, der er mere af det Fløiteri,
Munter! Nu kommer Humør der i Spillet,
Rutsch! Den streifed min Pande forbi,
Og min Kassjet maatte bøde for Gildet.
Nok et Par Stykker, saa hjælper det strax,
Daarligt de staae paa den blottede Hede.
De er nok ei af den farligste Slags,
Seer I, nu skruppe de af allerede.

Lad dem fun løbe, vi kan dem ei naa,
Bøsserne ned! Hold op med at knalde.
Krudtet og Kuglerne spare vi paa,
Ingen er saaret? Vi har Ier vel Alle?
Hvor er den Smaa? Han krøb nok i Skjul,
Ellers han pleier dog ikke at rende,
See dog, om ei den forvilstrede Fugl
Skulde ha' skjult sig bag Busken derhenne.

Ja, det er ham, men hvor er det fat?
Stakkel! jeg frygter, han reiser sig ikke;
Er det forbi med den arme Krabat?
Haanden er fold og brustne hans Blifke.
Pulsen er standset, og bleg er hans Kind,
Hovedet ned over Brystet er boiet,
Blodet er styrknet, hvor Auglen gif ind,
See det er her, lidt ovenfor Diet.

Flet hani en Baare af Grenene her,
Svøb ham i Kappen og bør ham forsigtigt.
Drengen han var dog os Alle saa kjær.
Nu maa vi hjem og begrave ham rigtigt.
Munter! At sørge, hvad hjælper det til,
Det skal jo dog være Enden paa Legen,
Naar I saa Tid, saa græd om I vil,
Nu skal vi ha' os en Bise paa Beien.

Æstrom.

Æstroms Du blinkende Bølge,
Hæv Dig i Aftenen dristig og høi,
Husf da Kong Valdemars Følge
Over Tin Æsflade sloi.
Prægtigst blandt Jægernes Skare
Dankongen straalte i Aftenens Glands,
Tonerne jublende, flare
Slog imod Skovenes Krands.

Klosterets gyldne Fløie
Blinkede flart i Fuldmaanens Skin,
Valdemar, Dankonning høie
Sprængte i Klosteret ind.
Aftenhymnen fra Hallen
Tonede lydt over sneedækte Jord,
Tagthorn og Bidskenes Knalden
Lød gjennem Munkenes Chor.

Raſt ind i Kloſterets Gange
Baldemar traadte trøſtig og fro.
Jagtsphyd og Guldſporer mange
Klirre i Munkenes Bo.
Kloſtreſ ærværdige Herre
Stod der paa Gangenes tavlede ſten,
Drotten han Beien mon ſpærre,
Der han i Kloſteret tren.

„Hil Dig, Kong Baldemar gjæve!
„Vig med Din Flok fra det hellige Sted;
„Jag efter Ulve og Ræve
„Fjernt her fra Kloſterets Fred!“
Harmfuld paa Hingſten den ſnare
Baldemar floi gjennem Skovene brat,
Tonerne jublende, flare
Lød i den maanlyse Nat.

Sagte Din Bølge Du vugge,
Deilige Sø, udi Guldmaanens ſkin!
Hører Du Baldemar ſukke
Tybt i den ſusende Wind?

Raabet fra Konningens Følge?
Larmen fra lustige Gangeres Hov?
Dæmpede Tonerne bølge
Ind mod den rimflædte Skov.

Den gale Poet.

Vel ryſtede Haanden en Emule,
Dog havde man Ingen ſeet
Haandtere en Keglefugle
Som juſt den gale Poet.

I Billard var han den førſte,
Han havde et mesterligt Etød;
Af Snapsene drak han de størſte,
Derfor var hans Næſe lidt rød.

Han tog et Kys hos Madammen,
Det havde han altid for Elkif,
Saa fniſte de Alleſammen,
Ta nedad Gaden han gif.

Han mødte en tyk Borgermester
Med Dannebrogſordenen paa,
To, tre velfodrede Præster,
Men bort til Eiden de ſaa.

Spøkhøferen moustred hani spydig
Og smilte med Velbehag.
Han troede, han selv var dñdig,
Fordi han var ædru' idag.

En Frøken med Silke betrukken
Hun læspede sentimental:
„Jeg troer ved Gud han er drukken.
„Det er dog rigtig for galt.

„Han skrev dog saa' deilige Sange,
„Og nu seer han saadan ud,
„Man maa blive angst og bange,
„Det er dog ækelt, ved Gud."

Og da han var kommen til Døren
Og vilde just til at gaae ind,
Ta saae han Hr. Redaktøren,
Der flyvende kom som en Vind.

„Vi faa vel Artiklen iasten,
„Der knuser Jødens Avis,
„Vi skulde forlængst ha' havt'en,
„Og Verset til Bispens Pris."

Han gav ham en Mark og føited'
Tversover Gaden afsted.
Poeten tog den og floited
Paa sin egen Maner derved.

Nu traadte han ind i sin Stue,
Der var ei ret lysigt at see.
Ei flammede Dønens Lue,
Og Støvet laa tykt som Sne.

Paa Væggen dingled Fiolen,
Den havde en eneste Streng.
Af Begej et Par i Reolen,
Og saa et Bord og en Seng.

Nu sif han Fingre i Pennen
Og skrev mod Jødens Avis,
Og, da han var kommen til Enden
Han digted til Bispe's Pris.

Men alt, som han sad og tænkte,
Da rørte det sig i hans Aand,
Papiret paa Gulvet han slængte,
Og Pennen faldt ud af hans Haand.

Først lo han, saa Ingen i Staden
Saadant havde hørt eller seet,
Da raabte de ude paa Gaden:
„Nu griner den gale Poet“.

Men saa blev han taus og stille
Og Bemod fyldte hans Sind.
Mens tunge Taarerne trille
Nedad den surede Kind.

Da led gjennem Bæggens Bræder
Hans Nabo, Skræderens Røst:
„Nu troer jeg Poeten græder,
„Det er dog min Sjæl kuriøst.“

Da tyktes han sig en fremmed,
En vildsom flyvende Fugl,
Der, flakkende langt fra Hjemmet,
Ei finder sin Redes Skjul.

Da stillled hans Ungdoms Dage
Sig fremi for hans stirrende Blit;
Den Jubel og Fryd, den Klage,
Den Graad, som kom og som gif.

Og alle hans Ungdoms Drømme
Steg op af Glemselfens Grav,
Som gyldne Der de svømme
Paa Mindets stormfulde Hav.

Og hele den Slægt, som hjemme
Kun havde i hans Phantasi,
Kom myldrende frem af sit Gjemmie
Og hvirvled hans Die forbi.

Blandt Fruer og Riddere høie
Stak Negerens hæslige Grin,
Hos Narren med Bjælder paa Trøie
Stod Munken og præfed Latin.

Hist skingred Trompeten til Kampen,
Dragonen hug Kvarter og Prim,
Her sad Studenten ved Lampen
Og klemte Musen for Rim.

Sig sammen Figurerne stillede
Som ved usynlige Baand
Og dannet et lysteligt Billed
I Digterens skabende Haand.

Saa sad han i Mætterne lange,
Naar Solen forlængst gif ned,
Og digted de deilige Sange,
Som Gud og Alverden veed.

En Aften ved Juletide,
Det var en knagende Frost,
Man fandt ham dødfrossen sidde
Halvt løbet til Gadens Post.

Blandt Folk, som var sammenstimlet,
En Kjærling skreg rusten og tor:
„Nu er Poeten da himlet,
„Det kunde han gjort lidt før.“

Nu boer en Barber i hans Bolig;
Han selv er begravet og glemt.
Kun Fattigvæsnet har trolig
Begravelsesregningen gjemt.

Ærlighedsviser.

ind

af J. C. W. Schmid.

med et forord af den berømte

forfatter og filosofen

W. H. W. von Goethe.

med et forord af den berømte

forfatter og filosofen

W. H. W. von Goethe.

med et forord af den berømte

forfatter og filosofen

W. H. W. von Goethe.

1. *Chlorophytum comosum* L.

2. *Chlorophytum comosum* L.

3. *Chlorophytum comosum* L.

4. *Chlorophytum comosum* L.

5. *Chlorophytum comosum* L.

6. *Chlorophytum comosum* L.

7. *Chlorophytum comosum* L.

8. *Chlorophytum comosum* L.

9. *Chlorophytum comosum* L.

10. *Chlorophytum comosum* L.

11. *Chlorophytum comosum* L.

12. *Chlorophytum comosum* L.

13. *Chlorophytum comosum* L.

14. *Chlorophytum comosum* L.

15. *Chlorophytum comosum* L.

16. *Chlorophytum comosum* L.

17. *Chlorophytum comosum* L.

18. *Chlorophytum comosum* L.

19. *Chlorophytum comosum* L.

20. *Chlorophytum comosum* L.

21. *Chlorophytum comosum* L.

22. *Chlorophytum comosum* L.

Ved Studentersangforeningens Ophold i
Slesvig

den 23de Juli 1862.

Skaal Brødre! Drog I ad Veien den lange,
Syngende og gyngende paa Bølgernes Top,
Kommer I væbnet med deilige Sange
For at puste Liv i vor sovnige Krop?
Syng kun Studenter! da kommer vel nok
Mindet som Fugl fra de vildsomme Farter,
Bækker en Gnist under graanende Lof
Eller bag dunede Barter.

Skaal Kammerater! I Unge og Gamle!
Hist bag Pølerskoven gif Solen i Ly.
Fjernt imod Syden sig Skærne samle
Endnu straaler Maanen dog klart over Sky.
Syng kun Studenter! saa Tonernes Magt
Daglige Gjerning fra Tankerne fjerner;
Høit over Taget som blinkende Vagt
Staa Millionser af Stjerner.

Hist under Mattens det taagede Dække
Hviler Thyras Bold som en sovende Helt;
Skandser, der reiste sig Række ved Række,
Baage som Drabanter om Feltherrens Telt.
Søld Hammerater! Idag er det Tid,
Kryst fun den evig fornygende Ranke,
Kjæk, naar imorgen Du vækkes til Strid,
Som en ungdommelig Tanke.

Hil Ser, Studenter! som drog over Bølge,
Gyngende og syngende til Vennernes Tag.
Ungdom og Livslyst og Mod er jert Følge,
Tonerne er Værge, og Haabet er Flag.
Tonerne flagre for Bindene hen;
Følger I efter, hvor Tonerne falder?
Engang jeg veed dog, I kommer igjen,
Senest naar Krumhornet gjalder.

Hil ogsaa Eder, som Forrest i Skaren
Fik jer Plads ved Thyras forvitrede Bold.
Forrest til Wren og Forrest til Faren
Maa I drage Forrest til Kamp som til Søld.

Skaal Kammerater! Man ejender en Mand,
Beed I, jo, bedst, naar han slaaer og han drifker,
Derfor vil vi for vort Fædreneland.
Drinke og slaa til vi ligger.

Ved Studentermodet 1862 i Helsingør.

Vi komme med Sang, med Spil og med Klang
Med jublende Rost og med freidige Tanker
Til Staden, hvor Danmarks heilige Bang
Heel søsterlig smiler til Sveriges Banke,
Hvor Kronborgs Tinder,
Naar Dagen svinder,
I Matten hvisser om gamle Minder
Til Skaanes Kyst.

Vi komme med Glæde, vi komme med Tro
En Benneskare ved Sundet at gjæste,
Til Staden, hvor dristige Sømænd bo,
Hvor Landet Bølgen til Brud monne fæste.
Hvor dansende Nækker
En gyngende Bro over Sundet lægger
Til Skaanes Kyst.

Og hvis I spørge: Hvor kommer I fra?
Vi svare: Fra Uppsala, Skagen og Skeen,
Fra Vangeland, Lund, Christiania,
Fra Siljans Bredder, fra Bergen og Hveen;
Med Lyft og Gammien
Vi strømmede sammen,
Fra Dannevirke, fra Røraas og Drammen
Og Helsingør.

Og hvis I spørge: Hvad duer I til?
Til alle Ting og til meget Andet.
Vort Rige er jo saa stort, vi vil,
Saa langt, som Kunckabens Træ bliver vandet,
Hvor Bolger blaane,
Hvor Bjerger skraane,
Sydost for Jord og Nordvest for Maane,
Der herske vi.

Og hvis I spørge: Hvad vil I her?
Naturligvis, vi vil see Jer nærvæd,
Og snakke gammelst og saa Jer kjær,
Og Vidnesbyrd meddeles Jer herved:

Vort Hjerte vundet
J har, og fundet
Vi har, at deiligt er Øresundet
Og Helsingør.

Og spørges: Hvorlænge vi blive jer Gjæst?
Vi svare: Vi komme, vi see og vi drage
Mod Nord og mod Syd, mod Øst og mod Vest,
Og aldrig kommer vor Fløk tilbage.
Dog mens vi binder
En Krands af Minder,
Et Blad fortæller om Mænd og Kvinder
I Helsingør.

Til C. C. Lorenzen*).

Vor gamle Karo —

Der var en Mand, da han blev gift,
Kun fort det vared, førend
Hans Kone sad i stor Bedrift
Og havde fire Børn.
De vorste op blandt Faar og Svin;
Ad Græss, Hebraiss og Latin
Og blæste etc. etc.

I Sundeved dog lærer man
En Hoben smukke Æder,
Sit Modersmaal og Fædreland
At holde høit i Hæder.
Den Skif den holdt de troligt ved
Om end der Skjældsord regned ned
Og blæste etc. etc.

Men Christian blev fra Guds Natur
Sendt i den tydiske Skole;

*) C. C. Lorenzen, Adjunct ved Slesvig Domskole fra 1856-62, blev derfra kaldet til Præst i Sivertsted. Han er Udgiver af den tydiske Læsebog, der i den slesvigiske Stendersforsamling gav Slesvigholstenerne Stof til mange Angreb paa „Fjordanskningen“.

Blev smurt med preussisk Politur
Paa Ansigt, Hænder, Kjole.
Hans danske Maal sif Løbepas,
Mens flittig der sit Der, Du, Das
Han læste etc. etc.

Den Fernis har dog neppe bidt
Sig rigtig gjennem Skindet;
Thi altsor hurtig sif man slidt
Forghylningen af Bindet.
Af Tydskens Dragt en Dansk stod frem,
Som net forstod et Stykke dem
At blæse etc. etc.

Saa læste han, blev stor og klog,
Ta Bøger lod han trykke;
Især den tydiske Læsebog
Den gjorde megen Lykke,
Saa Kongens høitbetroede Mænd,
Selv Oldensworth og Grumby den
To læste etc. etc.

Vor lærde Klosterprovst *) saagar
Af den har Viisdom drukket;

*) Kammerherre Buchwald, Klosterprovst til St. Johannes
Kloster ved Slesvig.

Theophilus et Exemplar
Har i sin Lomme stukket,
Til Tarv og Trost i Ærø,
Hvis de et Stykke eller to
Ham blæse etc. etc.

Nu er Du bleven Præstemand,
Har egen Hjord at røgte;
Lys op, som bedst Du veed og kan,
For dem med Troens Lygte.
Saa Præst og Degen og Menighed
Ad Djævlene i Siversted
Kan blæse etc. etc.

Ved Overlæge Hvidings Solvbryllup.

Nu skal min Sang, saa godt den kan,
Om Doktor Hviding tone.
Hans Fader var en Dannemand,
Hans Moder var en Kone.
Han fødtes udi Kjøbenhavn,
Hvor og han vaccinertes,
Som Henrik Carl hans Døbenavn
I Kirkebog notertes.

Paa Sjællands grønne Blomsterkyst,
Bed Øresundets Stromme,
Der vaagned Tanken i hans Bryst
Og Hjertets dybe Drømme.
Og der han frem i Verden tren
Som Mand med Ben i Pande,
Og der han gjorde Haneben
Og friede til sin Hanne.

Den Doktor og hans unge Liv
Helt godt curere funde.

I Syderne de satte Liv,
I Enge og i Sunde.

Og Storken blev dem snart en Ven,
Som faa paa denne Klode,
Thi den kom fast hvert Aar igjen
Og bragte dem en Pode.

Men Krigen kom, og begge to
Sad pludselig midt i'en.

De maatte flytte deres Bo
Til Eideren og Slien.

Men Storken fulgte troligt med
Blandt Tydskerne, saa han da
Blev Chefen for et mægtigt Led
„Der dän'schen Propaganda“.

Og fem og tyve Aar der gif
Med Sorg og Glæde blandet,
Var Solen mørk et Dieblif,
Den skinte i et andet.

Og var en Byge han lidt hvas,
Og mørkuede hans Pande,
Han fandt en trofast Ankerplads
I Hjemmet hos sin Hanne.

Derfor vi hid iasten kom
Til Brudeparrets Ære,
Og ønske dem det Bedste, som
I Hjertet de begjære.
Saa drag fun trostig I afsæd
Den Vei, I vandre sammen!
Vi skal Der gi' et Hurra med
For Hviding og Madamen.

Hr. Steenbergs Vise*).

4de December 1862.

Hr. Steenberg han gynger paa Bolgen den blaa,
Til Slesvig hans Courſ monne stande,
Med Kunckab bevæbnet fra Iſſe til Taa
Og klogt i ſin hvalvede Pande;
Paa freidige Fod
Med Lyſt og med Mod
Han iler at rogte ſin Gjerning god.

Hr. Steenberg han vandrer ſnart ud og ſnart ind
Og agter paa Tegn og paa Mærker.
Han veier og ponſer med grandſkende Sind
Og ſtriver paa kløgtige Bærker
Bed Dag og ved Nat;
Da faares han brat
At ſmykke ſin Iſſe med Doktorhat.

* Dr. med. Steenberg dreg fra Slesvig Sindssygeanstalt
jeni Overlæge til St. Hans Hospital paa Bidstrup,

Hr. Steenberg han passer sin daglige Dout
Og Hjerner han godt regulerer.
Hvor Omlobet mangler, der løber det rundt,
Saasnart Doktor Steenberg curerer.

De Pigebørn smaa,
Det vil man paastaa,
Alene spolerte han Hjernen paa.

Hr. Steenberg han var saa alvorlig i Hu,
Curerte, studerte og læste.
De Pigebørn sukked, saa det var en Gru,
De stonned og pusted og blæste.
Men haard som en Steen
De Skjonne til Meen
Han beilede ei til en eneste Gen.

Hr. Steenberg var tro mod sit Fædreneland,
Det ærgrede Tydskernes Ho'der;
Men Steenberg dem torte med megen Forstand
Og smurte dem ind efter Noder.

De tiltænkte Dask
Fra Denkschrift og Raask
Gled afmægtig af mod hans Vandekrafft.

Suart svinger Hr. Steenberg sin Klinge saa god
Bed Issefjords gnygende Vand.

Som Kæmper i Leire med dristige Mlod
Og fast udi Striden Du stande.

Men Vennerne her
De følge Din Færd
Og priise Dit gode danske Sværd.

Revue des deux mondes.

November 1861.

Kom her hid og kjøb en Vise
Dg betal den kun lidt flot.
Næste Gang jeg Dig skalprise,
Saa at det skal gjøre godt.
Driveri er min Haandtering,
Jeg er født i Kjøbenhavn,
Løgn det er min Ekviperig,
Laban er mit Døbenavn.

Tidlig jeg om Frihed drenite,
Overalt jeg den har søgt;
Til Amerika jeg romite
For at leve af min Klokt.
I New York jeg redigerte
En Avis med Næb og Kloer,
Indtil jeg mig absenterte
Som en tjæret Redaktør.

Saa jeg rønte til de Sorte,
Bandred i Naturens Dragt,
Fri for Støvler, Buxer, Skjorte
I den varme Himmel's Pragt.
Af, men der blev jeg bekjendt for
Krigerisk Talent — og strax
Med tre andre Esler spændt for
En Kanon af største Slags.

Lænken fastede jeg fra mig,
Til Europa hjem jeg kom.
Philip Veilbach tog sig a' mig,
Saa jeg fik en Plads i Rom.
Paven blev generet bensat
Af Italiens Menigmænd,
Som de Coninck blev jeg ansat
For at virke med min Pen.

Denne Stand jeg fandt mig vel i,
Leved christelig af Rov;
Paven selv og Antonelli
Hjælp mig, naar jeg blev for grov.

En Gend'arm jeg slog for Panden,
Løb min Bei for det Spilop;
De hug Hovedet af en Anden,
Saa at det gif lige op.

Siden søgte jeg en Ven i
Keiseren udi Paris.
Jeg var med i Compiegne,
Skreg til Preuserkongens Pris.
Ja jeg fulgte med i Svit'en,
Saa, hvordan han aad sin Mad;
Det var snaws med Appetitten,
Han var ikke rigtig glad.

Ostrigs Keiser nu indbød mig,
Men der blev jeg slemt til Nar.
Smukt han lovte, men han snød mig,
Det er et Princip, han har.
Alt hvad her man falder Penge,
Kun han ta'er, men ei han gi'er, —
Da jeg havde ventet længe,
Fik jeg otte Pund Papir.

Derfra jeg mod Norden traved
Kom netop i rette Tid,
For at see, hvor Worsaae graved
Efster Gorm med Klogt og Flid.
Thorsen hjalp jeg, da Moralen
Han uddrog, at denne Høi,
Hvor man ikke hitted Ka'len,
Kun var fastet op for Spøg.

Sidst jeg var i Kongestaden,
Hvor Kong Wilhelm kronet blev.
Neppe funde man paa Gaden
Spytte for de Folk, der drev.
Der var Folk med Guld paa Kraven,
Guld paa Arme, Been og Laar,
Folk med Skæg til midt paa Mæven,
Heste, Wsler, Koer og Faar.

Overalt paa Gaden skinte
Officerers blanke Hær.
Kongen var saa glad, han grinte
Som en Kat i Tordenvær.

Overalt — men meest i Kirken
Man hans Benner sik at see;
Der var Oldenswort og Dirkinf=
Holmfeldt, Zahle, Bernhard Kee.

Mu er jeg igjen tilbage,
Her jeg vistnok fæster Bo.
For at leve mine Dage
I en sod idyllisk Ro.
Her jeg Frihed savner ikke,
Livet her er fast for frit —
Jeg er fri for Mad og Drifte,
Penge, Klæder og Credit.

Til det nye Aar. I Studenterforeningen

December 1864.

Aaret er gammelt, nu lyster det bort,
Følg det til Dørs med en Afskedsakkord,
Gribet Sefundet, Sefundet er vort,
Snart lyster det bort.

Nu er Du færdig, Din Reise er endt,
Ei har Du været os meget bevundt,
Venlig og blid har vi aldrig Dig kjendt,
Din Reise er endt!

Synt Du i Tidens Bover,
Vi skal ei sørge over
— — — — Du har Ryggen vendt.

Kom Du ny med Tro og Haab,
Kryst os tæt i Dine Arme,
Vi gi'er Dig Din Druedaab,
Giv Du Ly og Barmie.
Velkommen Dreng! Midt i Vintrens Nat
Bring os Haabets gyldne Skat,
Mød kun med Is og Sne paa Din Hat,
Bort Haab til Dig er sat.

Glædeligt Nytaar! I Venner ved Bord!
Året Ær gi'e, hvad det nægted ifjor,
Helsen og Sundhed, en Kjærest — ja troer
Mig kun paa mit Ord.

Glædeligt Nytaar vi ønske især
Huset, som favner os skjærmende her,
Frænder og Venner — om fjern eller nær,
— Ja Rykkernes Hær.

Skriv Regningerne lave,
Indvendig er I brave
— — — — Viis det ved Ær Færd.

Bring Du nye Åar en Flok
Faste Gjæster til vor Rede,
Det er dog den faste Stof,
Der skal Huset frede.

Plesneres, Søllingers, Friesers Glands
Straale vide tillands og =vands,
Guldbergers, Røders og Zinkers Krands
Forny den gamle Glands.

Glædeligt Nytaar! I fornemme Mænd,
Som i Augustforeningen hen
Hængte det Sværd, som I spændte fra Lænd,
I fornemme Mænd!

Nytaar! pas paa dem og vogt dem for Blæk
— Pressen er ondskabsfuld, Pressen er fræk —

Steinmann for Afssed, de Meza for Træf
Og Baglænds for Skræf.

Fryd Ter J Krebska'le,
Bid fast i Hoffets Hale
— — — — Bid kuu til — bid væf!

Peder Hjort Din Pen er stor,
Gid den sprutte tit og syndigt,
Til Du manet faaer i Jord
Alt, hvad der er syndigt.

Liebenberg! Du har jo vist os Beien,
Gid Du drukne i Maadens Regn!
Men lad dog ham være ene om Leg'n
At rydde Kongen afveien.

Glædeligt Nytaar mit Fædreneland!
Glædeligt Nytaar hver Kvinde og Mand!
Kræfter Du gi'e, at beskjærme vi kan
Vort Fædreneland.

Kræfter i Drengene, Eg paa vor Sværd,
Blomster i Engene, Frugter paa Træer,
Pigerne Skjønhed og Hjerter især
Dem, som vi har kjær.

Alvor til Daad og Snilde —
God Skjæmt til hvert et Gilde
— — — — Derned hilset vær.

Nye Aar Du tog Din Daab
Af en trofast Flok Studenter,
Du har hørt vort Tro, vort Haab,
Beed nu, hvad vi venter.
Skaal Kammerater! det gamle Aar
Lister af og i Graven gaaer,
Hilser da han som i Døren staaer,
Et glædeligt Nytaar!

Vise at sjunge til Lirekasse.

Februar 1865.

Jeg har været i alle Verdens Egne,
Hvad der findes overalt har jeg seet.
For de Store har jeg buffet allevegne,
Med de Smaa har jeg moret mig og leet.
Jeg har lugtet til Napoleonske Finter,
Bismarck har jeg heller ikke ladt i Stiffen,
Jeg har været til Middag hos Geert Winther,
Der sad Heltzen og studerte Politiken.

Til Athen saa jeg Julius kom kjørende
For at faae sig et Embed, som var godt.
Nogle sige, at de vasket ham om Drene,
Andre mener, at de surede ham blot.
Det er vist, at de havde ham i Kraven,
Og de sparkede ham bort af deres Gade,
Elephanten hang og daskede paa Maven,
Men paa Forstanden har han ikke taget Skade.

I Italien var der gevæltigt Røre,
I Turin havde Stemningen væ't grov,
Borgerne var paa Rng og Arme mørre,
Politiet havde syntes, det var Sjov.
Og de spionerte i Studenterforeningen,
Løi sig dog igjen derfra paa alle Kanterne,
For, Gud bevares, det var ikke Meningen
At ville Fingre ha' i Aspiranterne.

Til Paris kom jeg i Ministerkrisen,
Pavens Brev havde drevet det saavidt.
Grundtvigianerne skrev Alle i Avisen,
Formedelst Steen havde sagt det var skidt.
Om nu Stefens eller Tang maaskee kan ta'et,
Det er skjult i Usikkerhedens Taage.
Mogle sige og, at Friisenberg skal ha'et,
Men han skal nok være frossen fast paa Sproge.

I Paris drev jeg ikke som en Tosse,
Men i Operaen sad jeg nok saa glad.
Clemens Petersen han var der da osse,
Det var følt saa dybsindig han sad.

Men Skandale han gjorde saa stor, som
Det gaaer an for en Mand, der er fredelig,
Fordi Phister han troede, han var morsom,
Clemens Petersen han sagde, han var kjedelig.

Jeg har prøvet det, som ellers er umuligt,
Jeg i Sverig gif med Jernbanetog;
Skjøndt det skurede og skravede saa gruligt,
Med en Bule eller to slap jeg dog.
Jeg har dristet mig saagar til at læse
Hvad Augustforeningen har sat i Pennen,
Ja jeg prøved paa Theophilus's Pjece,
Men med den kunde jeg ikke komme til Enden.

Jeg har spekuleret over Civillisten,
Og den Ting synes mig aabenbar.
Det var Synd, om han skulde bo paa Kvisten
Med de deilige Born, som han har.
Men det kommer nok i Orden, min Sandten,
Maar det bare bliver støttet godt af Jøderne,
Og saa Davidsen han faaer Elefanten,
Og Siesby faaer en Nøgle bag paa Skjøderne.

Aldrig skal man med Bitterhedens Skevand
Drive Spot med de Store i vort Land.
Maar man roser, gaaer det i dem som Thevand,
Det er det, som fornøie dem kan.
Tæt de driver paa Gaden som Regnvand,
Saadan Folk er det Shud, at der lees a',
Derfor vil jeg ikke sjunge om Steinmann.
Og heller ikke vil jeg pille ved de Meza.

Register.

De med * betegnede findes i den ældre Samling.

	Side
*Ærres i Abydos	3
*Thermopylæ	8
Natten før Slaget ved Salamis	10
Danmark	17
Tre Mænd	19
Constantin Canaris	21
Markos Bazzares	30
Kongevalget	46
Invaliden	53
Soubise	54
*Patreuillen	56
*Gstrom	64
*Den gale Poet	67
Bed Studenterforeningens Ophold i Slesvig d. 22 Juli 1862	75
Bed Studentermødet 1862. Helsingør	78
Til G. G. Lorenzen	81
Bed Overlæge Hvidings Solvbrællup	84
Hr. Steenberg's Vise	87
Revue des deux mondes	90
Til det nye Når. December 1864	95
Vise at sjunge til Lirefasse	99

